

נטישה

באותה שנה, בשנת 1912, היוו עדים לשיפור עצוב במטולה. עגנות ובן משפחות על ילדיהם ומטלתיהם עזבו יום אחד בשירה את המושבה בדרך לאוסטרליה.

העיבה הייתה כל כך דрамטית, כל כך השפיעה על הסביבה, עד שאנשים אחדים מלה שפכו במחזה, נפכו על העגלות והצטרכו ליווצאים בלי תיכנון מוקדם. יתכן שגם אנשים חשבו על כך מוקדם. לי, כMASTER מון הצד,

נראתה ההצטרכות ספרונית בהשפעת הרגעה.

אליה המטרפים ברגע האחרון היו רוקדים צעירים.

אחד מהם, דניאל שלו, היה עוזר לפרידמן בעבודתו בדיליזיאנס. שני הזוכר היה יצחק סטוריקוב, שכון שלו שלמד יחד אתי בכתה.

אמו נפטרה ואביו נישא שנית ונוסף אח חורג במשפחה. אולי זו הסיבה להצטרכותו לעזבים.

מספרן של המשפחות היוצאות אינו זכור לי במדויק. בין היוצאים זכורים לי שני אחים למשפחה פיגליין, משפי זונוב וכן עזריה גרודניינסקי מן הגרים. וכך נתרו בתים ומשקים ריקים במטולה.

aicrout

קלורייסקי, שלא נח ולא שקט ברצותו לשפר את המצב במטולה, היה מעוניין מאוד שיכנסו למושבה כוחות צעירים.

חיפש איכרים שיעבדו בכוחות עצמם, שיברו עברית, שיובילו את המושבה קדימה.

נמצאו פועלים שעבדו בארץ במקומות שונים (בעיקר ב"קואופורציה" במרחבייה), רובם כוללים בעלי משפחות צעירים, שנעו לкриאה והגיעו למטולה, קיבלו איכריות⁷⁴ ותקציב ראשון לכלי עבודה. במושבה קראו להם "מטיזיניקים". ("מטילה" מושג בתרבותית - אריס או חוכר, או בדומה לו).

האדמה נסקרה בمعنى חזה חכירה.⁷⁵

השמות הזכורים לי מתוך קבוצת האיכרים החדשניים הם: משה שורץ, יעקב ברנע, גרשון קוסקובצקי (בן דב), יצחק שעוני, דוד אנטדר, רובין, גברמן, ברוך יעקובסון.

עלתה הצעה מעם קלורייסקי לכלול גם אותנו בין מקבלי האיכריות החדשניות. האיכרות תהיה על שמי. למרות גילו הצעיר, אלמד חקלאות וاعגד עם